CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

ATENTATUL DE CALE FERATA

Nr. 37

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nici o lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Atentatul de cale ferata

Capitolul 1

Întâmplarea din vagon

Cine pleacă noaptea din Lisabona spre Evora?

În Portugalia, o călătorie cu drumul de fier nu e tocmai un eveniment plăcut şi încă noaptea! Trenul ce porneşte noaptea, după itinerarul, serveşte mai mult pentru transportul poştei şi al mărfurilor de mare viteză decât al călătorilor.

Impiegatul de la casa de bilete căscă şi clipi somnoros din ochi la cei doi bărbaţi care se prezentaseră la ghişeu. După aceea, totuşi, îi se trezi interesul, căci îşi scoase capul pe ferestruică şi se uită după pasageri: un tânăr înalt, alb şi un Negru spătos. Cine erau caraghioşii ăştia? Nu cumva nu le era cugetul curat, de se grăbeau s-o şteargă noaptea din Lisabona, în loc să doarmă, aşteptând până dimineaţă?

Conştiinciosul impiegat mai stete un răstimp, după care închise iar ghişeul, ca să nu observe nimeni treaba „obositoare” la care se dedă şi care consta într-o moleşitoare moţăială.

Nu-i era însă dat să se bucure prea mult de odihnă, căci, cu câteva minute înainte de plecarea trenului, cineva pocăni ca un turbat în gemuleţ.

Îşi năbuşi cu greutate o înjurătură, în care dracu’ îşi avea partea lui şi deschise ghişeul, cu calmul ce se cuvine unui funcţionar public.

— Evora? Ce clasă? – întrebă el mecaniceşte.

Pasagerul, care-şi ridicase de tot gulerul mantalei şi-şi lăsase pălăria adânc pe frunte, păru să şovăie puţin cu răspunsul; spuse însă în urmă clasa de mijloc. Era foarte elegant îmbrăcat, dar tot se ferea să-i se vadă obrazul, iar faptul că pleca noaptea îl făcea, de asemenea, foarte suspect.

Până şi locomotiva părea să fie obosită, căci fluieratul ei sună şters de tot. Sau se ţinea seamă de cei care se culcaseră în casele de primprejur? În casa preotului ardea încă lumina.

— Trenul poate porni de-acum, Sam! Am cumpărat biletele cele mai ieftine şi aci, în ultimul vagon, suntem, de sigur, absolut singuri, ceea ce e, de asemenea, un avantaj. Ne putem întinde ca la noi acasă şi să dormim cu rândul. Îţi sunt însă dator o explicaţie, dragul meu camarad, pentru subita noastră plecare. Dacă mergem acum la Evora, e doar o încercare, căci nu ştiu precis dacă, duşmanii noştri se află acolo. Tu însă auzişi singur pe vânzătoarea de peşti din Lisabona, descriindu-ne de atâtea ori pe sora mea răpită, care i-a dăruit o agrafă de aur şi spunându-ne că Thea a indicat această localitate ca ţel al călătoriei. Probabil că asta a fost o presupunere a ei, dar fiindcă n-avem altă posibilitate de a şti unde au târât-o Japonezii, suntem siliţi să ne luăm pe urma aceasta. Şi, acum, să tragem la sorţi cine doarme întâi. Vezi însă să nu umbli cu şoalda! Perfect. Eu am câştigat. Noapte bună. Sam şi fii atent!

Negrul născoci tot felul de jocuri ca să poată sta treaz. Se plictisi însă curând. Căscă şi-şi aprinse o ţigară, tot ocărind călătoria asta monotonă. Duduitul uniform te adoarme cu timpul. Dar când trenul făcu o curbă, ultimul vagon începu să se cam clatine, rostogolind pe Sam de pe locul său în partea cealaltă.

Încolo, nu se întâmplă nimic.

Deodată, Sam sări în sus, părându-i-se că s-a uitat cineva înăuntru, pe fereastra compartimentului. Cine să fi fost?

Se hotărî să cerceteze imediat: poate va fi o mică variaţie. De precauţiune însă, îşi puse la îndemână arma, căci auzise de atâtea ori de hoţi de trenuri.

Ieşi pe culoar, dar nu văzu pe nimeni. Aşa dar, se-nşelase, sau va fi visat, una din două cu siguranţă.

Se-ntoarse la locul său, ca să vegheate asupra odihnei tânărului său prieten şi a reîncepe lupta cu somnul.

Bill Gazon însă nu mai dormea. Îi lipsea parcă ceva, dar n-ar fi putut preciza ce. Şi tulburea aceasta îi răpea somnul.

Totuşi, nu deschidea ochii. Era aşa de plăcut să te poţi odihni măcar un ceas, fără să fii chinuit de griji. Vagonul nu pocănea,

nici nu zdruncina. Ce linişte stranie!

Şi, deodată, îşi dete seamă ce-i lipsea: duduitul care-l legănase în somn.

Sub imboldul unei frici inexplicabile, deschise ochii. În compartiment era întuneric; doar o slabă rază de lună se prelingea pe peretele opus. De ce o fi stins camaradul lumina?

— Sam! – chemă el încet pe amicul său negru.

Nici un răspuns.

Bill Gazon sări, dintr-o opintire, în picioare, simţind parcă nişte noduri în gât.

Întingând mâinile, dibui spre banca pe care şezuse prietenul său şi atinse un corp omenesc. Acesta tresări şi Bill Gazon se simţi înhăţat de două braţe robuste. Le cunoştea.

— Sam, eşti un măgar! Eu sunt!

— A, îmi închipuiam că e derbedeul care s-a uitat înăuntru! – răspunse Negrul, respirând zgomotos.

— Cine fuse acela şi de ce răsucişi butonul?

Negrul observă abia acum că lampa nu mai ardea. Se apucă de frunte, privi în juru-i şi câtă, apoi, zăpăcit, la prieten.

— N-am stins eu lampa. Nu adormiseşi bine şi un necunoscut se uită înăuntru, pe fereastră. Ieşii pe coridor, dar nu văzui pe nimeni şi crezui că m-am înşelat.

Bill Gazon îi dete drumul. Mâinile îi atârnau ca nişte greutăţi de plumb şi gândurile-i se precipitau în minte. Sam adormise şi… ce s-o fi întâmplat în timpul acesta?

O clipă în urmă. Îşi scoase arma, deschise uşa compartimentului şi privi afară. Nimic!

Ieşi apoi pe culoar şi se uită în toate compartimentele. Toate erau goale şi întunecoase.

Merse pe platformă, căutând sa zărească trenul, dar nu văzu decât şinele lucind în lumina lunii şi pierzându-se, hăt, în întuneric.

Se bătu pe frunte. Să fi nimerit greşit? Alergă înapoi pe culoar, păşind pe cealaltă platformă. Aceeaşi privelişte şi aci. Nu se vedea nici un tren.

Vagonul se afla singur, ca uitat, pe câmpia liberă.

Fusese dezlegat de celelalte.

Constatarea aceasta izbi pe tânăr ca o lovitură de măciucă. Nu-i trebui să caute mult o explicaţiune. Prietenul său negru, pe care-i copleşise oboseala, nu era vinovat cu nimic. Fusese dejucat de duşmanii săi.

De unde ştiau însă Japonezii că el luase bilet pentru Evora?

Probabil că cei doi care îl urmăriseră în Lisabona vor fi aflat. Pe unul singur îl rănise uşor în luptă şi după aceea le dăduse amândurora putinţa de a se salva.

Dejucat! Învins!

Se agăţă de balustrada rece, căci îi venea ameţeală. Negrul se apropiă, oprindu-se lângă el cu capul plecat.

— Ne-au bătut, Sam! Dar nu te necăji, căci n-are nici un rost. În ciuda tuturor, noi tot vom merge la Evora – zise Bill Gazon.

Totuşi, nu dete grai unei întrebări şi anume: cum îşi vor atinge ţelul?

Şi, în timpul cât îşi frământa mintea în căutarea unei soluţii, auzi un zgomot uniform, care se tot înteţea şi apropia. Un şuierat strident turbura tăcerea nopţii. Doi ochi aprinşi se iviră, mărindu-se din ce în ce. Sosea un tren!

Tânărul căută ţintă la el, tremurând din tot corpul. Îşi da seamă de pericolul ce ameninţa.

— La iuţeală, Sam! Repede, pentru Dumnezeu! Ia-ţi valiza, sai jos şi fugi cât poţi mai departe de linia ferată! Altfel, se întâmplă o mare nenorocire.

Şi, ca fugăriţi de o haită de lupi flămânzi, alergară înapoi pe culoar, căutându-şi compartimentul. Nimeriră însă într-altul. În sfârşit, îl găsiră şi-şi luară valizele.

Bill Gazon împinse pe Negru afară.

Acesta străbătu culoarul, sări de pe platformă şi alergă departe de calea ferată, uşa cum îl învăţase prietenul.

Bill Gazon era gata să-l urmeze, când simţi că gherocul îi s-a agăţat de ceva. Se smuci cu putere, fără însă a reuşi să se desprindă.

În schimb, auzea trenul apropiindu-se din ce în ce. Broboane de sudoare rece îi muiau fruntea.

Se răsuci, ca să se desfacă. Nu izbuti. Şi iar răsună fluieratul trenului.

Trase vârtos de surtuc şi stofa se rupse. Prin forţa opintirii, căzu pe culoar, izbindu-se cu capul de un fier oarecare şi se simţi deodată, atât de obosit, că ar fi preferat să rămâie culcat. Frica însă îl puse pe picioare.

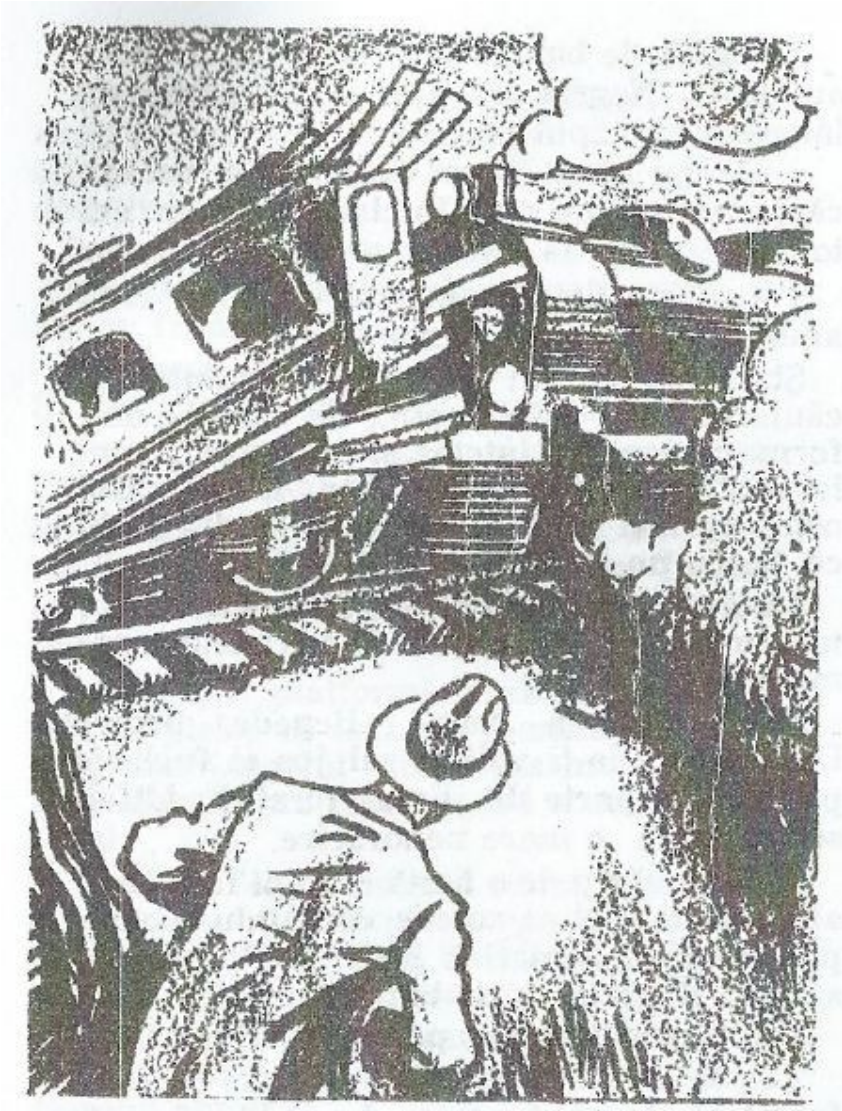

Praf se făcuse de vagonul care stătuse pe şine, dar trenul nu părea să fi suferit pagube serioase. (Vezi pagina 11).

Alergă pe platformă, cobori pe căţăratele treptele, se lovi cu genunchiul şi se dete de-a rostogolul sub terasament, după care alergă spre locul unde-l chema prietenul.

Acesta îi ieşi înainte şi nu se opri bine Bill Gazon, ca să răsufle

puţin şi răsună la spatele lor o trosnitură teribilă.

Se produsese ciocnirea.

Urmă, pe câteva secunde, o tăcere înmărmuritoare. În care nu se auzea decât ţâşnitul aburilor.

Cei doi prieteni întoarseră capetele. Praf se făcuse vagonul care stătuse pe şine, dar trenul nu părea să fi suferit pagube serioase. Se auzeau, totuşi, necontenit ţipetele pasagerilor speriaţi, care săreau jos din toate vagoanele, cătând nedumeriţi în jurul lor.

Personalul trenului nu ştia ce lămuriri să dea celor care îi asaltau cu întrebările. Se aduseră la iuţeala felinare şi impiegaţii, ajutaţi de câţiva călători, neînfricaţi, scotociră sfărmăturile vagonului, ca să dea de presupusele victime.

Negrul arătă cu ochii holbaţi de groază, locul unde stătuse vagonul desprins de convoi.

— Dacă nu te-ai fi deşteptat la timp, am zace acum printre sfărâmături.

Bill Gazon se cufundă cu el în întuneric.

— Nu-i nimica, Sam. Chestia e că nu s-a prăpădit nimeni, iar nouă, n-are cine să ne ajute. Nu sunt însă dispus să mă supun unui interogatoriu plicticos, căci n-am avea alta de declarat decât că atentatul a fost îndreptat împotriva noastră. Am pierde vremea dea surda. Straşnic de bine combinat, planul, ca să ne suprime. Şi, după toate cele, avurăm şi noroc. Acu', hai s-o luăm la goană, ca să apucăm un tren măcar în gara următoare. Trebuie, cu orice preţ, să ajungem încă la noapte în Evora.

Se uitară încăodată înapoi şi văzură personalul trenului silindu-se să îndepărteze sfărâmăturile de pe sine. O porniră înainte, de-a lungul liniei ferate, spre a ajunge la gara următoare. Deşi conştiinţa-i era curată, Bill Gazon nu voia să vie în contact cu autorităţile, fiind zorit şi timpul preţios, în schimb, administraţiile portugheze dispun foarte mult de acest avut nerentabil.

Peste un ceas, văzură, în sfârşit, ivindu-se luminiţe gării. Până însă să intre în clădirea mică, aproape provizorie, ce servea de gară micii localităţi de alături, îşi curăţară hainele.

Negrul o lua înainte şi se uită curios în sală. În acelaşi moment însă, sări înapoi, ciocnindu-se cu Bill Gazon, care venea după el. Tot da din buze, fără a reuşi să îngăime o vorbă.

— Dar ce-i cu tine? – întrebă Bill, mirat.

Negrul însă tot nu-i răspunse, arătând doar, cu mâna, spre sală.Prietenul său alergă, la uşă şi privi, cu băgare de seamă, înăuntru, ca să se dea de asemenea, surprins, înapoi.

În sală şedea un tânăr Japonez, fumând o ţigară. Era unul dintr-aceia care îi urmăriseră în Lisabona.

Înţelese totul, de acum. Japonezul continuase să-i urmărească, servindu-se de acelaşi tren şi tot el se uitase pe fereastră, în compartiment. Apoi, după ce Sam adormise şi el. Dezlegase ultimul vagon, spre a prăpădi pe cei doi.

Acum voia probabil, să comunice, telefonic, stăpânului său, succesul, căci tocmai intra în cabinetul şefului staţiunii. Bill Gazon voia să profite de acest moment spre a trece nevăzut pe lângă el.,

— Fuga, Sam! Să cumpărăm acum biletele şi să ne ascundem undeva pe peron, ca să nu ne vadă păcătosul!

— N-ar fi potrivit să-i tragem o sfântă de bătaie, ca să ne ţie minte cât o trăi? – întrebă Sam.

— Nu. Lasă-l mai bine să creadă că am căzut victimă!

Reuşiră să ajungă nevăzuţi pe peron, unde se ascunseră după un stâlp. Nu trebuiră să aştepte mult timp trenul.

Totuşi, plecarea întârzia, din cauza raportului kilometric al conductorului. Când trenul porni în sfârşit, cei doi prieteni îşi găsiseră un compartiment gol, fără ca să fie, de astădată, nevoie să se urce în ultimul vagon.

Pe culoar se auziră voci vesele, care amuţiră curând. Uşa cupeului se deschise şi un om intră pe de-a-ndărătelea, ţinând în mâna înmănuşată o ţigară, dar când se întoarse, începu să tremure şi ţigara îi scăpă jos.

Era Japonezul.

Cei doi prieteni îl priviră, la rându-le, surprinşi. Un răstimp toţi trei se uitară unul la altul, în tăcere, după care Bill Gazon, recăpătându-şi stăpânirea de sine, zise batjocoritor;

— Bună seara! De sigur că nu te-ai aşteptat de loc să ne întâlneşti aci?

Japonezul nu răspunse, ci întinse mâna, pe la spate, spre uşă. Între acestea, ca sub o inspiraţie, Negrul lăsase jos fereastra şi, cum deschise uşa Japonezul, sări la el, fără să se sinchisească de obiecţiile lui Bill Gazon şi-l smuci înapoi.

În îngustul spaţiu, se-ncinse o încăierare înverşunată, care însă nu dură mult, căci în curând se auzi un strigăt năbuşit şi un corp ghemuit zbură afară din vagonul în mers, pe fereastra deschisă.

— Ce făcuşi, Sam?

— Nimic mai condamnabil decât a făcut ăla faţă de noi – bombăni Negrul.

— Asta e o crimă.

— Dar fapta lui ce e?

Bill Gazon nu replică, neştiind ce să răspundă. În pieptul îndârjitului Negru se trezea instinctul de răzbunare împotriva tiranilor, care, de astădată, se reduceau la unul şi anume Japonezul.

Avea, oare, dreptate prietenul său să-l ocărască pentru aceasta? Nu era mai de grabă un act de apărare legitimă, spre a feri un nou atentat la viaţa amândurora?

Tânărul se aplecă afară, dar nu putu vedea în întuneric nici picior de Japonez. Închise la loc fereastra şi-ntinse prietenului său negru mâna.

Acesta o strânse, uitându-se la el cu acea candoare specifică copiilor şi Negrilor.

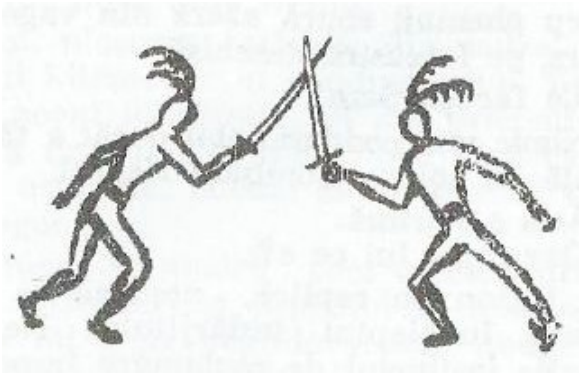

Capitolul 2
Condiţiile Theei

O vie animaţie domnea în cei mai mare şi mai distins hotel ce poate avea un oraş ca Evora. Se deretica şi se curăţa de zor pretutindeni.

Până şi personalul se-mbrăcase mai curăţel, ceea ce în Portugalia înseamnă ceva. Feciorul se rădea, de câtva timp, zilnic, iar portarul, în uniforma-i pestriţă, era şi mai ţâfnos ca de obicei.

Cel mai încântat însă era hotelierul, care-şi freca mâinile, zâmbind. De, făcuse o afacere minunată! Închiriase în bloc tot etajul întâi. Şi nu numai atât, dar pasagerii nu se tocmiseră nici pentru o centimă măcar. Chiar că se cam necăjea că, în primul moment de surpriză, nu ceruse un preţ mai mare. Ce oamenii de treabă Japonezii ăştia! Adevăraţi *gentlemeni* Aveau bani cu duiumul, ca şi Yankeii ăia trăsniţi!

O tânără blondă şedea în salonul rococo din primul etaj, răsfoind un mic album de cărţi poştale ilustrate. Pe faţa-i palidă era aşternută o trăsătură de oboseală, iar ochii-i mari, albaştri, erau pe jumătate acoperiţi de pleoape.

Ea ridică puţin capul şi se uită la un Japonez în vârstă, care şedea nu departe de dânsa, pe un scaun berc, cu mâinile întinse spre ea, ca în implorare. Probabil că-l întrebase ceva, căci el se pregătea să-i răspundă.

Ea însă i-o luă înainte:

— Şi încă ceva, domnule baron de Nagatsy: ce scop are oprirea noastră aci?

Vorbea încet şi aproape cu dezgust, ca şi cum şi era silă să adreseze interlocutorului ei această întrebare.

Japonezul şi răspunse cu acea insinuare caracteristică locuitorilor din Asia:

— Scumpa mea, ştii prea bine că-ţi sunt slugă plecată şi fac tot ce se cuvine ca să-ţi îndeplinesc dorinţele. Mi-ai poruncit să caut pe veneraţii dumitale părinţi şi pe onorabilul dumitale frate. Îmi dau toată osteneala să-ţi execut ordinul. În toată lumea oameni de-ai mei depun o intensa activitate întru găsirea familiei dumitale. Ba şi noi înşine călătorim pe tot globul şi eu nu mă dau înlături de la nici o sforţare ca să-ţi pot, în sfârşit, comunica un

succes. Îmi consacru toate puterile mele ca…

Fata îl întrerupse, nerăbdătoare:

— Nu rămânem în nici o localitate mai mult de câteva zile. Cum vrei dar să întreprinzi cercetări exacte asupra părinţilor mei?. De moartea tatălui meu am aflat, dar unde e mama mea? Unde fratele meu?

— Domnişoară Gazon, eşti nedreaptă cu mine. Nu-i nevoie să rămânem prea mult într-o localitate, deoarece eu nu fac decât să examinez datele oamenilor mei. Îţi spusei doară că am pretutindeni de aceştia.

— Mă ţii însă ca pe o captivă. Eu singură aş putea cel mai bine să verific valoarea informaţiilor ce ţi se dau. După mine, a fost absolut absurdă lunga călătorie prin America de Sud. N-am făcut, cu aceasta, decât să pierdem vremea. De ce nu inserezi un anunciu în gazete?

— Nu trebuie să te plângi că te ţiu ca pe o captivă. E numai în interesul dumitale. Ştii doar pericolul ce te ameninţă din partea slujbaşilor noului guvern rusesc. Dar, afară de aceasta, ai tot ce-ţi doreşte inima şi trăieşti ca o prinţesă. Prietena dumitale scumpă, Rusoaica Ivanovna, e întotdeauna cu dumneata. E suficient să-ţi exprimi *o* dorinţă ca să ţi se îndeplinească numaidecât.

— E o cuşcă de aur, dar tot cuşcă.

Şi Thea Gazon făcu un gest obosit, ca şi cum ar fi atins nişte gratii invizibile. Japonezul însă nu-şi pierdu cât de cât calmul.

— În ce priveşte călătoria noastră îndelungată, vina constă în faptul că nu vreau să las necercetată nici cea mai mică urmă. Un anunţ în gazete n-ar avea astăzi nici un efect; cel mult, ar atrage atenţia duşmanilor asupra dumitale. Eu îţi înţeleg suferinţa, draga mea şi mă străduiesc să găsesc pe mama şi pe fratele dumitale. Crede-mă!

— Mă-ndoiesc de toate, domnule baron. Afară de aceasta, mi-e dor de patrie. Să plecăm într-acolo şi cât mai repede! Acolo voi întâlni cu siguranţă rude şi va fi şi pentru prietena mea mai bine.

Thea Gazon chemă pe Ivanovna Barrow, care, până acum, şezuse tăcută la fereastră. Ea se apropia cu ochii plânşi.

— Încă o întrebare, domnişoară Gazon – reîncepu baronul de Nagatsy. Ştii că te iubesc, că te ador. Când vei consimţi la căsătoria noastră?

Şi, zicând acestea, privi rugător pe Thea.

Aceasta îşi dete capul pe spate, enervată şi-şi deschidea gura ca să dea un răspuns violent, când prietena ei o atinse

imperceptibil. Cumpăni, deci, un moment şi numai după aceea răspunse:

— Să-mi pui această întrebare, domnule baron, abia după ce voi fi găsit pe mama şi fratele meu.

Baronul de Nagatsy îşi înclină capul şi-şi muşcă buzele. Replică apăsat:

— Dar dacă marile tulburări ţi i-au răpit?

— Voi căuta, atunci, mormântul lor.

Şi Thea Gazon se sculă, în semn că doreşte să rămâie singură cu prietena ei. În acelaşi timp, îşi ascunse mâinile la spate, aşa că Japonezul trebui să se mulţumească doar să salute din cap.

Nu ieşi bine şi cele două fete se îmbrăţişară, plângând.

— Ivanovna, mi-e frică de Asiaticul ăsta.

În camera sa, baronul de Nagatsy se plimba în neastâmpăr, cu mâinile încrucişate pe spate. Cineva bătu încet în uşă.

— Intră! – îi strigă.

Un tânăr Japonez călcă pragul.

— Ni s-a comunicat telefonic că ultimul vagon al trenului de noapte s-a desprins de celelalte şi a fost complet sfărâmat de trenul următor. În vagon se aflau Bill Gazon şi Negrul. Totul a decurs în perfectă regulă.

— A murit, vasăzică? Slavă Domnului !

— Se bucură baronul de Nagatsy.

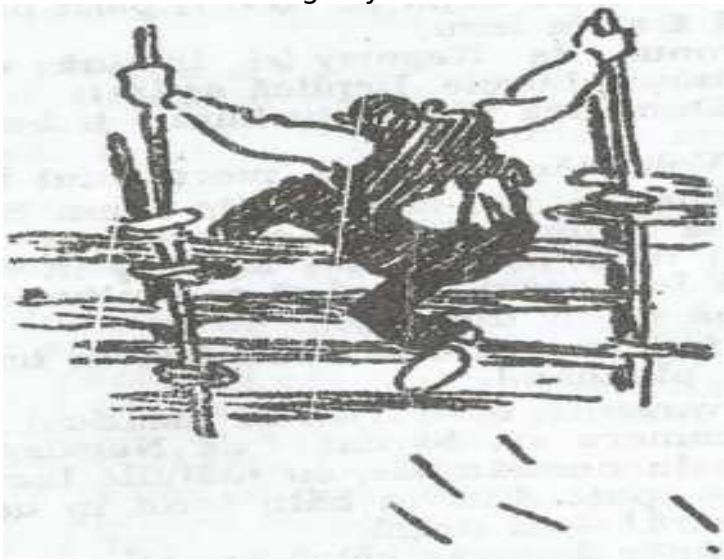

Thea Gazon chemă pe Ivanovna Barow, care până acum, şezuse tăcută la fereastră. (Vezi pag. 20).

Capitolul 3
Foaia de sugativă

Cei doi prieteni ajunseră în Evora tocmai în zori de zi, după o întârziere apreciabilă. Se opriră în sala gării, unde Bill Gazon stete de cumpăni.

După cele întâmplate, era de presupus cu siguranţa că duşmanii săi se află în acest oraş; altfel, nu s-ar fi străduit să-i împiedice călătoria. Mai putea spera că ei îl cred victima catastrofei, căci, de bună seamă, va trece multă vreme până să vorbească Japonezul pe care Sam îl azvârlise din tren.

Voind să-şi aprindă o ţigara, Bill Gazon vârî mâna în buzunar să ia nişte chibrituri. Dete peste un bilet pe care nu-şi aminti să-l fi pus cândva acolo.

Curios să vadă ce conţine, îl scoase şi-l despături. Nu-şi aruncă însă bine o privire pe el şi ţigara îi scăpă din mână, iar în obraz îi ţâşni un val de sânge.

Sta cu ochii pironiţi pe scrisul care nu era al său:

Nu fii neliniştit! Trăiesc încă şi am putut să-mi continui călătoria, cu acelaşi tren. În aprinderea-i, prietenul dumitale nu procedează cu destulă pricepere.

Negrul se apropia şi se uită mirat la prietenul său alb. Nu-şi da scamă de ce acesta se enervase în aşa hal că scuipase ţigara şi mâna-i tremura ca într-un acces de epilepsie.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă el.

— Citeşte şi tu!

Negrul luă biletul şi citi de două-trei ori cele câteva rânduri. Nu înţelese aşa de repede, iar când, în sfârşit, pricepu, privi întrebător pe Bill Gazon.

Acesta îşi muşcase buzele până la sânge, năbuşindu-şi cu mare greutate surescitarea.

— Ştii tu, Sam, ce însemnează asta? Nici mai mult, nici mai puţin decât că Japonezul pe care tu l-ai azvârlit din vagon nu s-a rostogolit, ci, cu prezenţă de spirit, se va fi agăţat de ceva, apoi o fi mers pe căţăratele pe tren, descinzând într-alt vagon şi continuându-şi călătoria, fără ca noi s-o bănuim. La ieşire, îmi va fi vârât în buzunar biletul ăsta. Rezultatul este că duşmanii noştri

au fost înştiinţaţi de sosirea noastră. Ce ne facem?

Sam nu ştiu ce să răspundă. El era boxer şi se pricepea să se servească de forţele sale fizice întru ajutorul veneratului său prieten. Dar în lupta aceasta a raţiunii, nu-i putea fi de nici un folos.

Bill Gazon mototoli hârtia, rupând-o în mii de bucăţele. Îşi regăsise, în sfârşit, calmul.

— În pofida tuturor, nu renunţ la luptă. Înainte, Sam! Să ne găsim repede pe undeva o locuinţă, după care să pornim în căutarea bandei galbene! Japonezii trebuie să fie încă aici.

— Mi-ar fi făcut plăcere să-şi fi frânt gâtul – mormăi Negrul,

Găsiră în curând adăpost într-un han mic. Mâncară bine, spre a se înviora şi începură colinda prin oraş.

— Stai, Sam! Trebuie să ne înapoiem.

— Mi-am uitat cartuşele şi se poate întâmpla să am nevoie de ele. Fuga înapoi!

Se-ntoarseră de grabă la han şi Bill Gazon era tocmai să deschidă uşa odăii sale, când auzi ceva căzând înăuntru. Fusese doar un zgomot slab, dar totuşi nu-i scăpase, căci se obişnuise să bage de seamă la tot.

Surprins, trase un răstimp cu urechea, dar nimic ne mai turburând liniştea, apăsă, hotărât, clanţa şi intră. Sam rămase să aştepte afară.

Se duse la valiza sa de-şi scoase cartuşele, iar când ieşi. Negrul îl întrebă:

— Ce zgomot fuse?

— A, nimic! Fereastra e deschisă şi vântul o fi mişcat-o.

Bill Gazon vorbea tare, cum nu-i era obiceiul şi închise la loc uşa.

În stradă, merse liniştit înainte; coti însă repede după colţ, unde se opri, reţinând şi pe Sam.

— Ascultă; în odaia mea era un Japonez. L-am văzut în oglindă.

— De ce nu l-ai culcat grămadă? – întrebă Negrul.

— De ce? Foarte simplu. N-o să găsească în valiza mea nimic ce să-i poată fi de folos. În schimb, când o ieşi, ne va duce, fără să vrea, la patronul său. Să fim atenţii

Bill Gazon şi credea că-şi va atinge, de astădată scopul, când apăru de după un colţ un al doilea Japonez; care opri pe cel dintâi, arătându-i cu o mutră batjocoritoare, pe cei doi prieteni care veneau în urmă. Primul întoarse capul şi-ţi scoase, ironic, pălăria.

— *Damned!* – strigă Sam.

Şi, fără să aştepte hotărârea prietenului său alb, se luă, furios, după Japonezi, care o rupseră imediat la fugă. Nu-i rămase, deci, lui Bill Gazon decât să-l urmeze neputându-l lăsa în voia soartei. Speranţele-i însă se spulberaseră din nou, ca un castel de cărţi de joc.

Observă în curând că Japonezii îl ademenesc afară din oraş. O casă veche, goală, dărăpănată, se ivi în cale. Alergară într-acolo, trântind uşa după ei.

Negrul însă, îndârjit, nu dete ascultare îndemnurilor tânărului, ci fugi după dânşii, azvârlindu-se în uşă. N-o sparseră bine cei doi prieteni şi auziră paşi grăbiţi pe scară şi apoi, în etajul întâi, o uşă trântindu-se.

Se repeziră şi ei pe scară. Uşa camerei însă le opuse rezistenţă. Ei se azvârleau mereu asupra ei. În cele din urmă, cedă şi căzură într-o odaie goală.

Se ridicară însă repede şi priviră în jurule. Nu se vedea urmă de Japonez. Era însă o a doua uşă.

— Pe ea!

Şi Sam se opinti într-însa. O sparse, dar o clipă în urmă dete un ţipăt. Bill Gazon reuşi să-l apuce la timp de mână, dar fu trântit la pământ, ceea ce se întâmplă pentru norocul amândurora.

Uşa da, pe vremuri, pe un balcon, care însă era, acuma, rupt. Sam fusese zvârlit afară şi, tot ţinându-se cu o mână de prietenul său, atârna de zid, între cer şi pământ. Ba, colac peste pupăză, în dosul casei era o prăpastie. El căuta zadarnic să se proptească în zid.

Bill Gazon zăcea pe duşumea, trebuind să se sforţeze să nu fie tras afară de greutatea prietenului său şi, astfel, să se prăbuşească împreună. Chinuitoare situaţiei

— Lua-o-ar naiba! Asta fuse iar o stratagemă a păcătoşilor celora! Dacă ne-am fi opintit amândoi în acelaşi timp în uşă, am fi zăcut acuma jos, scăpaţi pentru totdeauna de orice grijă şi nimeni n-ar fi atribuit altă cauză acestei nenorociri decât propria noastră imprudenţă.

— N-am de ce mă apuc – gemu Negrul.

Târându-se înapoi, Bill Gazon se silea, cu o sforţare a tuturor puterilor, să-l tragă sus, tot având senzaţia că acu-acu îi se va rupe braţul de care atârna Sam. Muchea zidului îi intra adânc în carne.

Şi iată că cei doi Japonezi intrară în cameră, Bill Gazon

întoarse capul şi-si date imediat seamă de noul pericol. Dar, chiar şi în această situaţie extrem de ameninţătoare, îşi păstră prezenţa de spirit.

Cu iuţeala fulgerului, îţi scoase, cu mâna-i liberă, arma, pe care o îndreptă spre cei doi indivizi galbeni. Aceştia se opriri liniştiţi la uşă, iar în ochii lor sclipea bucurie perfidă.

— Iar căzuşi în cursă.

— Ba viclenia voastră a dat din nou greş – răspunse Bill Gazon calm.

Şi în clipele de tăcere încordată ce urmară, simţi, dintr-odată. Mâna-i stângii despovărându-se parcă. E drept că Sam se ţinea încă de ea, dar nu cu aceeaşi tărie. Trebuie să fi găsit vreo proptea, căci iată că dete drumul mâinii lui Bill Gazon, chiar bătând uşor în ea. În semn că nu mai are nevoie de sprijinul ei

Tocmai voiau Japonezii să iasă, în credinţa că tânărul nu va mai putea, ţine mult pe prietenul său negru, fără să nu se rostogolească şi el sau, cel puţin, să-l lase în voia sorţii, după care ar fi aşa de slăbit că nu le-ar mai putea opune nici o rezistenţă, în faţa casei, unde aveau de gând să-l aştepte, când el sări în picioare.

Ei se întoarseră surprinşi şi-l priviră ţintă.

— Nu v-aţi aşteptat la asta, nu-i aşa, domnilor? – întrebă el, sarcastic.

— Dar Negrul?

— Şi-a făcut din batistă o paraşută.

Sam, care auzise acest răspuns, pufni în râs. Japonezii se priviră unul pe altul şă, apoi, se năpustiră asupra lui Bill Gazon. Acesta, surprins de acest atac neaşteptat, descarcă arma, dar gloanţele nimeriră în tavan, căci unul dintre agresori îi împinsese mâna-n sus.

Se-ncinse o luptă cruntă. Tânărul se apără din răsputeri, dându-şi seamă de intenţia Asiaticilor, care era să-l arunce jos. Dacă reuşeau, apoi era şi Sam pierdut.

Se agăţă, deci, de un Japonez, gata să-l tragă cu el, dacă o cădea, iar cu mâna dreaptă altoia pe celălalt.

Acesta însă nu-i da drumul, astfel că toţi trei căzură, dându-se de-a berbeleacul până aproape de uşa fostului balcon. Tânărul şi atârna cu capul afară, când văzu pe prietenul său negru coborându-se încet pe zid, ceea ce-i mări curajul, gândindu-se că acela îi va veni curând într-ajutor.

Trecură însă câteva minute fără ca el să vină. Ce s-o fi întâmplat?

Cum îl văzu, după aceea, că a căzut în neființă, îl ridică în cier și-l aruncă pe fereastră (Vezi pagina 38).

După multă trudă, reuşi, în sfârşii, să se libereze din ghearele Japonezilor. Sări repede în sus, în dorinţa de a alerga afară din odaia periculoasă, dar indivizii galbeni îl ajunseră la uşă şi lupta

reîncepu.

Se alese cu un ghiont zdravăn, care cât pe-aci să-l azvârle jos pe deschizătura balconului. Cu greutate însă, se putu apuca de perete. Adversarii veniră de-l călcară peste mâini, spre a-l sili să se desprindă şi, astfel, să se prăbuşească.

Erau secunde de groază.

De loviturile de încălţăminte ale celor doi adversari, degetele-i amorţiseră, slăbind tăria menţinerii, când, cu un răcnet de furie. Negrul năvăli în odaie, îmbrâncind pe Japonezi şi trăgând sus pe prietenul său.

Fu o salvare în ultima clipă.

Sam îl depuse într-un colţ sigur, după care tăbărî cu turbare pe cei doi agresori, care nu rezistară mult pumnilor săi de fier şi o rupseră la fugă. Se poticniră pe primele trepte şi se rostogoliră, iar jos se grăbiră să dispară din casă.

— Nu mai e nevoie să alergăm după ei – zise Sam.

— De ce? – se miră Bill Gazon.

— Fiindcă ştiu unde stă banda galbenă – răspunse Negrul, cu zâmbet triumfător. Hai numai jos. O să rămâi trăsnit.

Coborâră şi Sam conduse pe Bill Gazon spre şopron, care cu siguranţă că fusese, pe vremuri, grajd. Până a nu intra însă, arătă o inscripţie de pe uşă, scrisă cu litere stângace:

Autogarajul Palace-Hotel-ului din Evora.

— Aici sunt cele două automobile ale Japonezilor – zise el, cu bucuria omului care a făcut o descoperire, deschizând uşa.

— Mii de bombe! Să facem, atunci, imediat o vizită domnului baron de Nagatsy! Haide repede, până nu e prea târziu!

— N-ar fi mai bine să meşterim puţin pe la motoare?

— Păcat că n-avem o cheie magnetică! Altfel, am putea imediat pleca cu ele.

Însoţit de Sam, tânărul pătrunse în şopron şi, apropiindu-se de automobile, ridică de la motor capoatele. Peste câteva minute le defectă, scoţându-le pentru multă vreme din uz. Negrul se arătă în privinţa aceasta, foarte îndemânatic.

— Şi, acum, fuga, Sam!

Se înapoiară în goană în oraş, întrebând de Palace-Hotel. Ajunşi acolo, Bill Cazon se adresă portarului:

— Ce cameră ocupă baronul de Nagatsy?

— Cu regret, boierule, dar domnul baron a plecat azi dimineaţă, pe câteva zile, cu cele două domnişoare. N-au rămas, din personalul dumisale, decât doi domni, care însă nu sunt aici în momentul de faţă.

Bill Gazon trecu ca vântul pe lângă portarul încremenit, repezindu-se în etajul dintâi, unde nu-i fu greu să dibuie camera ocupată de sora sa Thea. Nu descoperi însă nimic de-al ei. Japonezii luaseră tot bagajul.

Se rezemă de birou, obosit şi chiar descurajat. Din hol răsunau ţipetele portarului, alarmând tot personalul.

— Să mergem, Sam! Altfel, ne mai pomenim în spinare cu poliţia, ceea ce ar procura o adevărată plăcere duşmanilor noştri.

Se juca nervos cu tamponul.

Deodată, tresări, pe sugativa de deasupra se vedeau urme proaspete de litere. Thea trebuie să fi scris de puţin ceva şi se servise de tampon.

Rupse bucata de sugativă şi atât. Altceva nu mai era nimic de găsit.

— Haide!

Şi se repeziră ca o furtună pe scară, iar apoi afară, prin mijlocul personalului care se adunase gloată.

— Dar ce găsişi acolo? – întrebă, Negrul, curios.

— Nu ştiu nici eu. Dar, acum, fuga acasă, ca să pot descifra. Vedem noi după aceea.

N-ajunseră bine la han şi Bill Gazon şezu la masa din odaia sa, îşi aprinse o ţigară şi, cu ajutorul unei oglinjoare, încercă să citească urmele de pe sugativă. Nu era tocmai uşor, dar din ce se sforţa mai mult cu descifrarea, din ce obrazul li se însenina.

Negrul îi sta în spate, abia putându-şi ascunde nerăbdarea de a afla în sfârşit ce găsise prietenul său. Doar nu se putea ca o bucată de sugativă să prezinte atâta importantă.

— E un crâmpei din jurnalul surorii mole Thea. Nu-i pot prinde încă sensul, deoarece lipsesc unele pasaje, dar pot descifra noul ei itinerariu, adică mai bine zis al răpitorilor ei.

În momentul acesta, se deschise uşa şi cei doi Japonezi pe care îi urmăriseră dimineaţa dădură buzna înăuntru. Bill Gazon sări în picioare şi le aşteptă atacul.

Ei însă se opriră în uşă, căci nu bănuiseră că şi Sam e aici sau plănuiau o nouă stratagemă? Tânărul îşi aprinse o ţigară şi, cu acelaşi chibrit, arse şi sugativa, care se prefăcu în cenuşă.

— De astă dată veniţi prea târziu, domnilor. E acelaşi joc ca în Lisabona, cu singura deosebire că am şi luat cunoştinţă de conţinutul hârtiei, ceea ce voi n-aţi putut-o.

— Nu trebuie să fi aflat cine ştie ce. Dar venim la dumneata cu o propunere. Nu vrei să şedem? Tratăm mai bine aşa.

— Întâi să vă aud propunerea, după aceea vă voi spune dacă o

pot discuta. Staţi dar liniştit acolo şi spuneţi-mi repede în ce constă eu... Aha! Jos cuţitele, că de nu...

Şi Bill Gazon scoase la iuţeală arma, ochind pe cei doi Asiatici. Văzându-se demascaţi, aceştia se năpustiră, răgând, asupra tânărului, care, de astă dată, nu voia să facă uz de revolver, spre a evita orice vărsare de sânge. Lovi pe adversari doar cu pumnul.

Lupta se porni iarăşi.

Sam atâta aşteptase. De rundul acesta însă, îşi acordă puţin răgaz. Râzând sinistru, încuia uşa, deschise neobservat o fereastră şi, scoţându-şi surtucul. Îşi suflecă în tihnă mânecile.

Se mai uită, un răstimp, în tăcere, la prietenul său alb cum târnuia pe tipii galbeni. Apoi, socoti că a sosit momentul să intervie, căci, altfel, n-o să-i mai rămâie nimic de făcut.

Înhăţă, deci, pe un Japonez de gulerul hainii şi-l smulse, printr-o smucire, de lângă Bill Gazon. Apoi, se servi de el ca de un sac cu nisip, făcându-l morişcă prin odaie, de-i curgea năduşeala de pe frunte. Cum îl văzu, după aceea, că a căzut în nesimţire, îl ridică în aer şi-l azvârli pe fereastră.

Nici celui de-al doilea Asiatic nu-i merse, mai bine. La urmă, Sam se apropia triumfător de fereastră, spre a se uita jos. Trase însă imediat o înjurătură.

— Lovi-i-ar damblaua! Pretutindeni e câte ceva, care împiedică pe lichelele astea galbene, să-şi frângă gâtul. Poftim! An căzut pe un morman de gunoi. Trebuia să fi deschis fereastra cealaltă.

— Dă-i încolo! Chiar că nici nu sunt altceva decât nişte, gunoaie. Zor cu noi! Deşi n-am înregistrat aici nici un succes, nu le dau însă răpitorilor surorii mele nici un minut pace. Şi odată şi odată tot va fi biruinţa de partea mea.

Sam însă nu se putea potoli şi Bill Gazon trebui să-l împiedice cu forţa de a nu alerga după cei doi Japonezi fugari, urmăriţi de o ceată de copii zgomotoşi, pentru care era o mare distracţie să vadă pe gunoi, doi pasageri de la Palace-Hotel, pe care îi însoţeau acum până acolo, în chiote.

Bill Gazon însă, împreună eu prietenul său negru, îşi făcu la iuţeală bagajul. Sam, încântat măcar de atâta că-şi aruncase pe fereastră duşmanii, fluiera o melodie necunoscută, care răsuna prin întreaga casă.

Numărul 38 al romanului de aventuri
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON
care va apare în numărul viitor, poartă titlul:

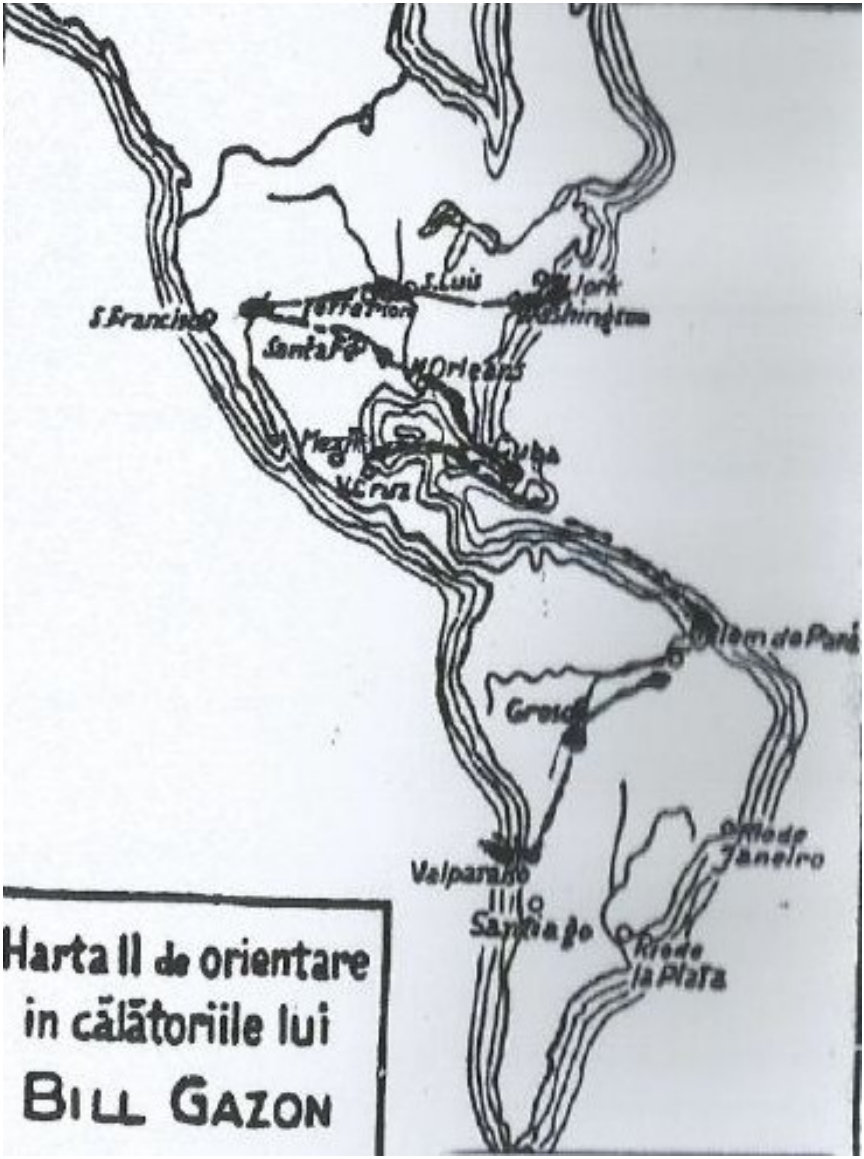
S.Luis
S.Francisco
Santa Fe
N.Orleans
Mexico
Cuba
V.Cruz
Valparaiso
Santiago
Rio de la Plata
Harta II de orientare
in călătoriile lui
BILL GAZON